

[Jepsen Christensen.]

og givet dem Befordringsmuligheder af anden Art. Ja, det har man i Almindelighed gjort i de private Skoler, fordi Afstandene der var større, end hvor Børnene skulde gaa i Skole inden for det enkelte Skoledistrikt, hvor de boede, men ganske det samme har jo været Tilfældet fra dansk Side Syd for Grænsen. Jeg kender disse Forhold meget nøje og har kendt dem gennem alle de Aar, der er gaaet siden 1920, og jeg kan betro den kritiserende Offentlighed, at vi paa det Punkt har gjort ganske det samme og med ganske det samme Formaal for Øje. Og hvorfor skulde vi ikke gøre det? De Vanskeligheder, der optaarner sig for et Mindretal, er jo til for at overvindes.

Fra dansk Side har vi ønsket at imødekomme et Sindelagets og et aandeligt Livs Behov ved vor Mindretalslovgivning i Skole og Kirke. Jeg erkender, at den tyske politiske Ledelse forsimplede hele Forholdet ved at gøre Aands- og Kulturspørgsmaal til et nationalpolitisk Propagandaspørgsmaal, der fandt sit Kulminationspunkt, da man ogsaa fra den Side antog Nazismen og krævede dens Aand og Virkemidler gennemført i Skole og Kirke. Da vendte det oprindelige danske Frisind sig til Harme og Foragt i en saadan Grad, at der blev Fare for, at det danske Folkeelement tabte danske Synspunkter af Syne og glemte, at er der noget, vi ikke maa, saa er det at forfalde til at glemme, at Øjeblikket er et, Historiens hundredeaarige Fortid og Fremtiden noget andet. Hadets og Tvangens Frugter har altid været bitre i Grænselandet og giver Tilbageslag, naar de anvendes. Her skal det siges uden noget som helst Forbehold, at dens Slags Frugter er der kaldt paa fra tysk Side og næsten udelukkende og alene fra den Side, men det fører ikke med sig, at vi fra dansk Side derfor skal lade os overvinde og forfalde til lignende Synspunkter, saa at man bruger Omraader, der ligger inden for det aandelige og kulturelle Liv, som Syndebuk for eller til kollektiv Afstraffelse af det, hvormed et Mindretals enkelte Medlemmer har forbrudt sig mod dansk Lovgivning. Jeg mener, at Lovgivningen og Strafforfølgningen paa disse Omraader maa gaa sin jævne, rolige Gang, men jeg mener tillige, at vi skal tage os lidt i Vare for, at vi ikke overfører Tankegangen fra og det berettigede i disse Strafforfølgninger til aandelige Omraader, for det vil før eller senere hævne sig meget stærkt.

Der er ogsaa blevet sagt, at man kunde være ligeglad Syd for Grænsen med Hensyn til, hvorledes vi lavede vor Ordning Nord for

Grænsen nu. Dette mener jeg afgjort ikke, og jeg mener heller ikke, at de, der har været kaldt herop og har udtalt sig paa den Linie, afgjort mener det samme i Dag. Jeg mener tværtimod, at de, der har været her og har udtalt sig saaledes, er lige saa udsatte for at tage fejl som vi, der har andre Synspunkter. Det ligger jo inden for en meget nær Fremtids Mulighed, at vi efter Sommerferien helst skulde have omkring 3 000 Børn i kommunale Skoler i Flensborg. Foreløbig ligger det ganske vist i Kaos dernede, saa de ikke kan magte Opgaven inden for den offentlige kommunale Skole, men maa hjælpes til Rette med at faa Børnene anbragt. Man vil efter Sommerferien ogsaa stille offentlige Lokaler til Raadighed for Anbringelsen af de Børn, der ønsker en dansksproget Undervisning; man vil fra den Side afgjort efter de Løfter, der er givet, ogsaa være med til at lønne Lærerkrafterne ved disse Skoler, baade i Flensborg og Slesvig By, men nogen endelig Ordning af dette Spørgsmaal er jo ikke kommet. Men det, som jeg forudser som noget, der vil komme og maa komme, hvis Danskheden skal have den Fremgang, som man mener der er Udsigt til, at den kan faa dernede, er, at der ogsaa inden for den offentlige Skoles Rammer bliver Mulighed for Børnenes Skolegang Syd for Grænsen. Af den Grund ser jeg med stor Betænkelighed paa Lovforslaget, og ikke blot af den Grund, men i det hele taget ud fra det Princip, som jeg mener maa ligge til Grund, nemlig den enkelte Stats Forpligtelse over for Mindretallet til at drage Omsorg for Børnenes Skolegang. Denne Pligt vil vi forsømme ved at gennemføre det Lovforslag, vi nu arbejder med, og som jeg er meget ked af foreligger paa en saadan Maade, at vi ikke i den danske Rigsdag denne Gang som i tidligere Tid har kunnet samles om som en enig dansk Rigsdag. Jeg mener, at skal vort Folk bygge med paa Fredsværket mellem Stater og Nationer i Tiden, der kommer — og dertil staar vor Hu, og derfor har vi sammen med de andre nordiske Folk gode Forudsætninger —, da maa vi huske, at det, at man nu bruger en Slags moderne Slagord om, at det interesserer Stormagterne sig ikke for, ikke kan fritage vor Samvittighed i denne Forbindelse. Er der noget, vi af al vor Magt maa kæmpe imod, er det en Knæsættelse af en saadan Tankegang fra Stormagternes Side. Det viser sig da ogsaa, at man under de Forhandlinger, der er ført vedrørende Mindretallets Vilkaar Syd for Grænsen, lidt efter lidt i stigende Grad fraviger dette Synspunkt, i hvert Fald for den Stormagts Vedkom-